

*Alain Delon při slavnostním **povýšení** do hodnosti komandéra Řádu umění a literatury za přítomnosti Jean-Marie Le Pena 26. května 1986 v Paříži*

Autor: Karl Richter

Karl Richter se zamýšlí nad životem a odkazem Alaina Delona a zdůrazňuje jeho oddanost konzervativním hodnotám, jeho pohrdání moderní společností a jeho postavení filmové ikony i obhájce staré Evropy

Evropský filmový průmysl ztratil velkou hvězdu. V neděli zemřel ve věku 88 let **Alain Delon**. Byl jednou z nejméně výraznějších postav poválečné evropské kinematografie padesátých a šedesátých let minulého století a diváky zaujal jako dobrodruh, mizera a milovník nejen na plátně, ale i v soukromém životě, který byl bohatý na skandály, rozchody a aféry.

Méně známá je skutečnost, že Delon se nikdy netajil svými sympatiemi k politické pravici, na rozdíl od většiny svých kolegů, kteří byli po desetiletí převážně levicově orientovaní, a to i ve Francii. Brigitte Bardotová, která opakovaně vyjadřovala solidaritu s někdejší **Národní frontou** pod vedením Jean-Marie Le Pena, a Yves Montand jsou světlými výjimkami.

V sedmdesátých a osmdesátých letech Delon podporoval konzervativní osobnosti francouzské politiky, jako byli **Valéry Giscard d'Estaing** a **Raymond Barre**, a za svým přesvědčením si stál až do pozdních let. Ještě v roce 2014 se v souvislosti s volbami do

Evropského parlamentu vyjádřil kriticky k manželství osob stejného pohlaví a právu na adopci dětí homosexuálními páry, když prohlásil, „protože dítě potřebuje otce a matku a musí být vychováváno otcem a matkou“. V dnešní Evropě „woke“ a satanistů už takové prohlášení není samozřejmostí.

Delonova **blízkost** k Jean-Marie Le Penovi vyšla najevo záhy. V roce 1987 prohlásil: „Jsme přátelé už mnoho let, jsem velkým příznivcem Jean-Marie Le Pena.“ Jejich dlouholeté přátelství mělo kořeny ve společných zkušenostech z války v Indočíně. Delon se po neúspěšných studiích v sedmnácti letech dobrovolně přihlásil do indočínské války. Přežil bitvu u Dien Bien Phu (1954), která byla pro Francii ničující porážkou. Na otázku, zda tato zkušenost ovlivnila jeho život, v jednom rozhovoru z roku 1995 přiznal: „Samozřejmě, že za všechno vděčím armádě.“

Delon zůstal Le Penovi věrný i o několik desetiletí později, když byl Le Pen v roce 2018 na přání své dcery Marine vyloučen z Národní fronty. Delon právem považoval jednání Marine, jehož cílem bylo získat politickou vážnost, za zradu. „Znal jsem Le Pena ještě předtím, než se stal slavným, takže se k němu teď neotočím zády. Jednou z mých nesporných ctností je věrnost přátelům,“ přiznal.

Tuto loajalitu vyjádřil i další velké „kontroverzní“ postavě evropské poválečné éry – bývalému valonskému Sturmbannführerovi Waffen-SS **Léonu Degrelleovi**. Degrelle, který byl v roce 1945 v Belgii v nepřítomnosti odsouzen k trestu smrti, žil po válce ve Španělsku a Delona tam navštívil během natáčení filmu Zorro (1975) v Aranjuezu a Almerii. I mnohem později Delon výslovně odmítl, že by mu známost s Degrellem byla trapná. Degrelle, který v poválečných desetiletích vydal několik knih a hlásil se ke své minulosti, byl působivou osobností. Sám jsem měl tu čest se s ním setkat v listopadu 1990 v Madridu.

Léon Degrelle a Alain Delon

V roce 2019 Delon utrpěl mrtvici, ze které se nikdy plně nezotavil. Z výpovědi z jeho pozdějších let vyplývá, že nezapomenutelný charakterní herec, který se považoval za nenapravitelného misantropa, byl sám se sebou smířený: „Život mi už moc nepřináší. Všechno jsem poznal, všechno viděl. Ale především tuto dobu nesnáším, hnusí se mi. Jsou lidé, které nenávidím. Všechno je falešné, všechno je překroucené. Už není žádný respekt, žádné sliby. Počítají se jen peníze. Celý den slyšíme o zločinech. Víím, že opustím tento svět bez lítosti.“ Své pohrdání levicí vyjádřil lapidárně už v minulosti: „Každý ví, že hluboce pohrdám komunisty a nemám čas na socialisty. Stručně řečeno, nemám už pro nikoho na levici žádný užitek.“

Ve filmech Delon často hrál mlčenlivého, odvážného, osamělého vlka. V soukromém životě i na filmovém plátně ztělesňoval typ mužnosti, který je dnes odsuzován jako zastaralý a „toxický“ – ale který se ve světle blížících se otřesů chystá k oživení. Politicky zaujal na poměry herecké profese odvážný postoj a řekl, co bylo třeba. **Byl to nonkonformista, obtížný charakter, vlastenec.**

Dne 18. srpna jeho děti oznámily veřejnosti, že jejich otec zemřel pokojně ve svém domě v Douchách. Ztrátu neutrpěla jen evropská kinematografie – Evropa sama v něm ztratila bojovníka, zastánce staré, autentické Evropy.